

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/130/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119238227
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6119238227.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobkyne: C.. L. G., O.. XX.X.XXXX, V. X. P., V. XX, zast. Vašiv & Partners, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Vrátna 28, proti žalovanému: Mesto Spišská Nová Ves, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Radničné námestie 7, IČO: 00 329 614, o zaplatenie 3.896,71 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 4. mája 2021 č.k. 9C/18/2019-142, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch II. a III.
Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobkyni sumu 171,98 Eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 1.12.2018 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (I.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.) a určil, že žalovaný má nárok voči žalobkyni na náhradu trov konania v rozsahu 92% (III.). Rozhodol tak v poradí druhým rozsudkom o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že žalovaný užíval v rozhodnom období predmet jej vlastníctva bez právneho dôvodu. O predmetnej žalobe bolo rozhodnuté prvým rozsudkom zo dňa 16.7.2019 č.k. 9C/18/2019-70 tak, že súd z dôvodu premlčania nároku žalobu zamietol. V dôsledku podaného odvolania odvolací súd rozsudok zrušil svojim uznesením zo dňa 12.1.2021 č.k. 5Co/408/2019-121, pričom opätovne uložil súdu posúdiť žalovaným vznesenú námietku premlčania so zameraním sa na ustálenie začiatku plynutia dvojročnej premlčacej lehoty s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov a v prípade, že túto námietku bude považovať za nedôvodnú, posúdi dôvodnosť námietky z hľadiska jej plynutia v objektívnej lehote, pričom sa náležite vysporiada s názorom žalovaného, že nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

2. Vec právne posúdil podľa § 451 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 107 ods. 1 a 2 OZ, keď mal za to, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia istiny vo výške 3.896,71 Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania nehnuteľností v jej podielovom spoluvlastníctve žalovaným za obdobie od 1.3.2009 do 16.6.2016 bez právneho dôvodu.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že v uvedenom období bola žalobkyňa podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností - pozemkov registra E KN parcelné č. XXXXX, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 32 m² a č. 71463, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 272 m², evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území F. O. X. R. to vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 2/7. Uvedené nehnuteľnosti nadobudla v dedičských konaniach po predchodcoch s tým, že v zmysle § 460 Občianskeho zákonníka bola podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností

v podiele 7/28 od 17.5.1985 a v rozsahu podielu 1/28 od 20.10.1981. Dňom 17.5.1985 bola teda podielovou spoluvlastníčkou spolu v podiele 2/7 (7/28 plus 1/28). V uvedenom rozsahu bola podielovou spoluvlastníčkou uvedených nehnuteľností do 17.6.2016, ktorým dňom bol povolený vklad do katastra nehnuteľností týkajúci sa predmetných pozemkov v podiele 2/7 v prospech Mgr. JUDr. G. Z., ktorému tieto pozemky žalobkyňa darovala. V konaní nebolo sporné, že predmetné nehnuteľnosti dlhodobo užíva žalovaný a to minimálne od roku 1989, čo vyplýva z listu žalovaného zo dňa 24.3.2017 adresovanom Mgr. JUDr. G. Z.. Na uvedených pozemkoch sa podľa vyjadrenia žalovaného nachádzajú jeho stavby a jeho verejné priestranstvá. Mal za preukázané, že žalovaný za celé žalované obdobie užíval nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne bez akéhokoľvek právneho dôvodu, na základe čoho v uvedenom období na jeho strane došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne.

4. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania, pokiaľ ide o začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, považoval za rozhodujúci okamih získania subjektívnej vedomosti oprávnenej osoby o tom, že k bezdôvodnému obohateniu na jej úkor došlo a kto sa na jej úkor obohatil. Vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov a tiež odôvodnenie zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.1.2021 v predmetnej veci bolo potrebné vychádzať z preukázanej, skutočnej a nielen predpokladanej vedomosti oprávneného, že na jeho úkor došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, pričom rozhodujúcim pre ustálenie tohto okamihu bolo zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúca skutočná vedomosť o tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť skôr pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností sa žalobkyňa stala na základe rozhodnutí v dedičských konaniach, ktoré sa uskutočnili v roku 2016 s tým, že sa jednalo o dodatočné prejednanie dedičstva, ktoré sa začína na návrh. Následne žalobkyňa zdedené nehnuteľnosti previedla darovacou zmluvou na svojho blízkeho príbuzného. Poukazujúc na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v predmetnej veci uzatvorenie darovacej zmluvy samo osebe nepreukazuje skutočnú vedomosť žalobkyne o tom, že sa na jej úkor niekto bezdôvodne obohacuje a že niekto a kto užíva pozemky, ktorých je podielovou spoluvlastníčkou, ani že ich užíva bez právneho dôvodu. Uvedené platí aj pre nadobudnutie vlastníckeho práva žalobkyňou v dedičských konaniach. Podľa názoru odvolacieho súdu, viazanie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno spájať ani odkazom na povinnosti každého vlastníka starať sa o svoj majetok. Uvedené skutočnosti nesvedčia o vedomosti žalobkyne o reálnom užívaní jej nehnuteľností. Vzhľadom na uvedené subjektívna premlčacia doba mohla začať u žalobkyne plynúť až vtedy, keď sa žalobkyňa skutočne dozvedela o tom, že pozemky v jej podielovom spoluvlastníctve sú užívané bez právneho dôvodu žalovaným. Podľa žalobkyne sa uvedené dozvedela až po zverejnení Dohody o urovaní zo dňa 19.10.2018 na webovej stránke Mesta Spišská Nová Ves, k čomu došlo dňa 24.10.2018. Subjektívna premlčacia doba tak mohla začať plynúť u žalobkyne najskôr nasledujúci deň t.j. 25.10.2018. Zo strany žalovaného, ktorý vzniesol v konaní námietku premlčania, iné skutočnosti preukázané neboli.

5. Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe zdôraznil, že premlčacia doba v trvaní troch rokov platí v prípade, že k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo neúmyselne a v trvaní 10 rokov, ak bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Občiansky zákonník nevymedzuje podstatu úmyselného konania, a preto pri posudzovaní úmyslu je potrebné vychádzať z trestného práva hmotného. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje priamy alebo nepriamy úmysel. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho chcel získať. O nepriamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený. Zdôraznil, že žalovaný pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania, užíva dlhodobo. Podľa jeho vyjadrenia sa aj dlhodobo usiluje usporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom, na ktorých sa nachádzajú jeho stavby a verejné priestranstvá. Vzhľadom k uvedenému žalovaný mal vedomosť o tom, že užíva pozemky, ktoré nie sú v jeho vlastníctve, avšak uvedené nesvedčí o tom, že mal aj úmysel bezdôvodne sa obohacovať, a to obohacovať sa na úkor žalobkyne. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/238/2017, keď po odcitovaní znenia, podľa ktorého samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax, týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa) vyvodiac konštatovaný záver, že žalovaný síce dlhodobo užíval predmetné pozemky bez právneho dôvodu, avšak toto konštatovanie samo o

sebe neznamená, aby bolo v jeho úmysle takýmto spôsobom obohatiť sa na úkor žalobkyne. Tieto všeobecné skutočnosti o postavení žalovaného samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať ani jeho nepriamy úmysel. Úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade je na žalujúcej strane. Pretože nie sú splnené podmienky pre desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, že povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil.

6. Žaloba zo strany žalobkyne bola podaná dňa 28.2.2019 v rámci plynutia subjektívnej aj objektívnej premlčacej doby. Podaním žaloby došlo k zastaveniu plynutia subjektívnej premlčacej doby a teda žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 28.2.2016, keďže platí 3-ročná objektívna premlčacia doba. Bezdôvodné obohatenie si žalobkyňa uplatnila do 16.6.2016, kedy ešte posledný deň bola podielovou spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností. Súd jej žalobe preto vyhovel a priznal žalobkyňi bezdôvodné obohatenie za obdobie od 28.2.2016 do 16.6.2016.

7. Čo sa týka výšky priznaného bezdôvodného obohatenia, súd vychádzal z hodnoty obvyklého nájomného za užívanie pozemkov a to ceny 0,018 Eur za 1 m² denne v súlade so žalobou žalobkyne. Uvedená cena nájomného nebola žalovaným žiadnym spôsobom v konaní spochybňovaná a jedná sa tiež o hodnotu uvedenú v Dohode o urovaní zo dňa 19.10.2018 uzavretou medzi žalovaným a právnym nástupcom žalobkyne za obdobie od 17.6.2016. Výška bezdôvodného obohatenia za obdobie od 28.2.2016 do 16.6.2016 činí 171,98 Eur. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd vyhovel žalobe čo do zaplatenia sumy 171,98 Eur a v prevyšujúcej časti z dôvodu premlčania nároku žalobu zamietol.

8. Priznané príslušenstvo odôvodnil podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení konštatujúc, že žalobkyňa si podanou žalobou uplatnila aj úrok z omeškania, ktorý žiadala priznať vždy od 21.1. príslušného roka, za ktorý požadovala priznanie bezdôvodného obohatenia s tým, že v zmysle ustálenej súdnej praxe nájomné za pozemky je splatné vopred, vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho roka. Žalovaný uplatnil námietku premlčania nároku žalobkyne ako celku, teda vrátane úrokov z omeškania. Povinnosť platiť úroky z omeškania nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok. Preto, ak dôjde k premlčaniu hlavného právneho vzťahu, nemôže sa potom takýto právny následok uplynutia času nevzťahovať i na úroky z omeškania. Premlčaním istiny sú preto premlčané aj úroky z omeškania. Úrok z omeškania tak bol žalobkyňi priznaný len zo sumy 171,98 Eur ako priznanej sumy, a to až od 1.12.2018, t.j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty, v ktorej žalobkyňa vyzvala žalovaného na vyjadrenie k návrhu dohody o urovaní zo dňa 19.11.2018.

9. Výrok o trovách konania oprel o § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 a 2 CSP s tým, že súd rozhodoval podľa úspešnosti v spore. Pokiaľ žalobkyňa sa domáhala svojou žalobou zaplatenia istiny vo výške 3.896,71 Eur a súd jej žalobe vyhovel čo do sumy 171,98 Eur, ktorá predstavuje 4% zo žalovanej istiny, jej neúspech predstavuje 96% žalovanej istiny. V konaní bol tak úspešnejší žalovaný a to v rozsahu 92%.

10. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie v rozsahu jeho II. a III. výroku z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Mala za to, že absentovalo presvedčivé odôvodnenie súdu, na základe čoho dospel k jednoznačnému záveru o tom, že zo strany išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Konštatovala, že súd prvej inštancie sa úplne neriadil postupom určeným odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení v odseku 33. a teda porušil § 391 ods. 2 CSP. Porušenie spočíva v tom, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s názorom žalovaného, podľa ktorého nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Mala za to, že pokiaľ by súd prvej inštancie postupoval dôsledne tak, ako mu to v otázke posudzovania úmyselného bezdôvodného obohatenia určil odvolací súd, súd prvej inštancie by dospel k opačnému záveru než k tomu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno v otázke preukázania úmyslu žalovaného pri dotknutom bezdôvodnom obohatení. Navyiac dodala, že napriek skutočnosti, že ani po zrušení skoršieho rozsudku sa dôkazná situácia v konaní nezmenila, súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí dospel k úplne opačnému rozhodnutiu v tejto otázke, pričom svoj obrat vôbec presvedčivo nezdôvodnil. Uviedla, že je nesprávne tvrdenie súdu prvej inštancie v jeho novom rozhodnutí o tom, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu úmyslu žalovaného pri bezdôvodnom obohatení, a to aj z nasledujúcich dôvodov: 1/ v návrhu na vydanie platobného rozkazu žalobkyňa uviedla, že zo strany žalovaného došlo vedome k jeho bezdôvodnému obohateniu; ďalej uviedla, že stav bezdôvodného obohacovania sa žalovaným mal nastať najneskôr v rokoch 1989-1990 a stále trvá, pričom si žalovaný daného právneho stavu bol vedomý; k návrhu bol zároveň priložený listinný dôkaz č. 5, a to list žalovaného označený ako vlastníctvo pozemkov v

Spišskej Novej Vsi zo dňa 24.3.2017, 2/ na pojednávaní konanom dňa 16.7.2019 žalobkyňa uviedla, že počas obdobia, kedy žalobkyňa bola podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností, žalovaný ju ani raz nekontaktoval ako podielovú spoluvlastníčku za účelom prípadného predaja jej podielu, prípadne uzatvorenia nájomnej zmluvy, 3. na pojednávaní konanom dňa 16.7.2019 žalobkyňa vo vzťahu k úmyslu žalovaného uviedla, že žalovaný mal vedomosť o tom, že užíva cudzie pozemky a teda, že s ich užívaním sa bezdôvodne obohacuje. Žiadne z týchto tvrdení vrátane listiny nebolo v konaní zo strany žalovaného nikdy rozporované/popreté. Okrem toho odkázala tiež na judikatúru Najvyššieho súdu SR a tiež na právnu teóriu trestného práva, ktorá upravuje otázku zavinenia (úmyslu).

11. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/109/2007 a rovnako sp.zn. 3Cdo/224/2007 uviedla, že úmysel je psychickým stavom a teda sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania však môžu byť skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu dôvodiť. Na základe uvedeného poukázala, že v otázke hodnotenia úmyslu žalovaného mal súd prvej inštancie dôsledne vyhodnotiť všetky okolnosti, ktoré boli v konaní v časti úmyslu oboma sporovými stranami uvádzané, a ktoré neboli v konaní sporné. Po podaní definície subjektívnej stránky trestného činu - tzv. zavinenia uzavrela, že nie je možné pre spravodlivé rozhodnutie súdu uspokojiť sa iba s definíciou úmyselného bezdôvodného obohatenia a vystačiť si len s definíciou, ktorú si zobral za svoju aj súd prvej inštancie. Zavinenie sa totiž v praxi dokazuje len nepriamo, keď definícia súdu prvej inštancie vychádza na strane jednej z teórie občianskeho práva a tiež z § 15 Trestného zákona, ktorý definuje tzv. úmyselné trestné činy. K § 15 Trestného zákona veľký komentár - 5. aktualizované vydanie k Trestnému zákonu pod vedením autorského kolektívu prof. Čentéša v roku 2020 (vydavateľstvo Poradca podnikateľa - Euro kódex, Žilina) uviedol: „Zavinenie vyjadruje vnútorný, psychický vzťah páchatel'a k podstatným zložkám trestného činu. Je obligatórnym znakom subjektívnej stránky trestného činu. Zavinenie je vybudované na dvoch zložkách, zložke vedomostnej (rozumovej), intelektuálnej, racionálnej) a zložke vôľovej. Vedomostná zložka zahŕňa jednak vnímanie predmetov a javov prostredníctvom zmyslových orgánov a jednak predstavu predmetov a javov, ktoré páchatel' už vnímal skôr alebo o ktorých vie na základe znalostí a skúseností. Vôľová zložka vyjadruje chcenie rozhodujúcich skutočností, ktoré zakladajú trestný čin alebo uzrokovanie s nimi. Ak ich páchatel' nechce a nie je s nimi uzročený, potom chýba aj vôľový vzťah páchatel'a trestného činu. Nepriamy úmysel je založený na vedomostnej zložke, ktorá je vyjadrená slovami „vedel, že ...“ a na konštrukciu uzrokovania, ktorá je variantom vôle, odlišným od chcenia. Spôsobenie následku nie je priamym cieľom páchatel'a. Uzrokovanie možno vyvodiť z toho, že páchatel' nepočítal so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku, ktorý si páchatel' predstavoval ako možný, a to či už by išlo o jeho vlastný zásah alebo o zásah niekoho iného. V tomto zmysle je uzročením pokrytá aj tzv. ľahostajnosť k tomu, či následok nastane alebo nenastane. Konanie bude pričítané právnickej osobe ako konanie zavinené, ak bol čin spáchaný priamo vlastným konaním jej orgánov alebo konaním jej zamestnanca alebo osoby v obdobnom postavení na podklade rozhodnutia, schválenia alebo pokynu orgánov právnickej osoby alebo preto, že jej orgány alebo iné zodpovedné osoby nevykonali také opatrenia, ktoré mali vykonať podľa zákona alebo ktoré po nich možno spravodlivo požadovať, najmä nevykonali povinnú alebo potrebnú kontrolu nad činnosťou zamestnancov alebo iných osôb, ktorým sú nariadené alebo nevykonali nevyhnutné opatrenia na zamedzenie alebo odvrátenie následkov spáchaného činu.“ Vzhľadom na uvedené preto obzvlášť si dovoľila poukázať na to, že uzročením je aj ľahostajnosť povinnej osoby k vzniku následku. Z uvedeného je zrejmé, že pre spravodlivé rozhodnutie nestačilo len uviesť definíciu priameho alebo nepriameho úmyslu, ale bolo potrebné starostlivo skúmať a vyhodnotiť existenciu, či neexistenciu dvoch zložiek, ktorými sú vedomosť a vôľa žalovaného, a to s ohľadom na vykonané dokazovanie a s ohľadom na skutkové tvrdenia strán sporu. K vedomosti a vôli žalovaného uviedla, čo v konaní bolo preukázané a nebolo sporné. Žalovaný vedel už v období 1989 až 1990 o skutočnostiach, že predmetné pozemky, ktoré užíva ako verejné priestranstvo, na ktorých sa nachádzajú jeho chodníky a upravená zeleň mu nepatria, nie je ich vlastníkom a nie je tu žiaden iný právny dôvod, na základe ktorého by bolo upravené užívanie týchto pozemkov. Táto jeho vedomosť vyplýva z viacerých skutočností zistených v konaní. Je teda zrejmé, že v konaní sám žalovaný nikdy nespochybnil, že už v období rokov 1989 až 1990 vedel, že užíva predmetné pozemky bez právneho dôvodu; práve naopak uviedol, že od počiatku, kedy ex lege prevzal stavby postavené na predmetných pozemkoch do svojho vlastníctva, od tohto momentu mal snahu usporiadať vlastnícke vzťahy aj k predmetným pozemkom, nakoľko ako sám uviedol, „ide o nedoriešené skutočnosti, ktoré boli zdedené od štátu po roku 1989“, a teda cieľom žalovaného nebolo nadobudnúť ďalšie nehnuteľnosti do svojho vlastníctva, aby týmto rozšíril svoj nehnuteľný majetok a aby tento majetok následne mohol začať užívať; naopak

jeho cieľom bolo vysporiadať prevodom vlastníckeho práva tieto v prospech žalovaného tak, aby tu pro futuro nedochádzalo z jeho strany k bezdôvodnému obohateniu. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný mal jednak vedomosť o tom, že užíva predmetné pozemky bez právneho dôvodu a tiež mal aj vedomosť, že užívaním týchto pozemkov (aj do budúcnosti) môže dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia (bol s tým uzrozumený). Vo vzťahu k vôli žalovaného tak, ako to vyplývalo z vykonaného dokazovania a z toho, čo stranami sporu namietané a rozporované nebolo, je prítomná vôľa žalovaného minimálne vo forme uzrozumenia (nepriamy úmysel), a to jeho ľahostajnosťou vo vzťahu k následku titulom užívania predmetných pozemkov bez právneho dôvodu, ale aj tým, že žalovaný nepočítal so žiadnou konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku titulom užívania predmetných pozemkov bez právneho dôvodu. Žalovaný preukázateľne len zamýšľal vo vzťahu k žalobkyni, že jeho spoluvlastnícky podiel kúpi, pritom ani za obdobie viac ako 30 rokov, čo predmetné pozemky užíva a čo v uvedenom období o ich užívaní bez právneho dôvodu vie a súčasne pritom vie, že každým opakujúcim sa plnením v tomto období pravidelne získava/môže získať bezdôvodné obohatenie, neurobil žiadne úkony, ktoré mu tu právny poriadok SR umožňuje na to, aby sa od prvopočiatku a kedykoľvek až do momentu, kedy žalobkyňa prestala byť spoluvlastníčkou predmetných pozemkov, vyhol získavaniu bezdôvodného obohatenia pro futuro na úkor práve žalobkyne. Žalovaný mohol už v období, kedy bol spoluvlastnícky podiel žalobkyne ešte spravovaný Slovenským pozemkovým fondom (do roku 2016) uzatvoriť nájomnú zmluvu, mohol dobrovoľne zložiť získaný majetkový prospech bez právneho dôvodu do úschovy, mohol z predmetných pozemkov odstrániť svoje stavby a svoju zeleň a prestať ho užívať ako verejné priestranstvo a podobne. V tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie žalovaného: „Mesto sa od začiatku doposiaľ snaží usporiadať pozemky pod takýmito stavbami, ktoré nadobudlo a táto snaha sa týka aj predmetných pozemkov. Cieľene však mesto nevyhľadáva pozemky nezistených vlastníkov“; z uvedeného je viac ako zrejmé, že žalovaný sa aj v prejednávacom prípade až do momentu, kedy spoluvlastnícky podiel už vlastnil syn žalobkyne (rok 2017) uspokojil s vedomosťou, že aj predmetné pozemky sú vlastníctvom tzv. mŕtvych duší - nezistených vlastníkov, a pokiaľ tieto podiely nebudú evidované na zistených vlastníkov, žalovaný neriskuje uplatňovanie si nárokov z pravidelného a opakujúceho bezdôvodného obohatenia sa, hoci aj žalobou podanou na súde; okrem iného aj týmto spôsobom sa prejavuje jeho ľahostajnosť. Navyše dodala, že len snaha a obzvlášť len tá zamýšľaná nemôže spôsobiť, že každé ďalšie plnenie z bezdôvodného obohatenia, ktoré očakáva, že môže vzniknúť, kým vlastnícke vzťahy reálne vysporiada, zvlášť pokiaľ tu má zároveň iné efektívne nástroje na to, aby z jeho strany nedochádzalo k bezdôvodnému obohateniu; že takéto bezdôvodné obohatenie na jeho strane nevznikne. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že žalobkyňa uniesla svoje dôkazné bremeno ohľadne úmyslu žalovaného pri bezdôvodnom obohatení jasne a bez akýchkoľvek pochybností, a to s ohľadom na vedomosť, ako aj vôľu žalovaného, čím v konaní bolo nesporne preukázané zavinenie žalovaného za akékoľvek ďalšie bezdôvodné obohatenie od momentu jeho prvopočiatku (rok 1989 až 1990) až do momentu, kedy žalobkyňa prestala byť spoluvlastníčkou dotknutých pozemkov, čím teda bol preukázaný úmysel žalovaného pri bezdôvodnom obohatení, hoci aj len vo forme nepriameho úmyslu. Pretože pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení platí 10 ročná objektívna premlčacia doba, pričom žalobkyňa si v konaní uplatňuje predmetný nárok pri opakujúcom sa plnení od dátumu 1.3.2009, pričom žaloba bola podaná dňa 28.2.2019, teda uplatnený nárok nie je premlčaný ani z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby. Záverom dala do pozornosti, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017, o ktoré súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie, sa týka odlišnej situácie, než aká je riešená v tomto konaní, pričom zároveň išlo o konanie vo veci spotrebiteľských sporov. Navrhla odvolaciemu súdu odvolaním napadnutú časť zmeniť, prípadne zrušiť a rozhodnúť tak, že súd žalovaného zaviazal na zaplatenie aj zvyšnej žalobkyňou uplatnenej sumy istiny vo výške 3.724,73 Eur s uplatneným príslušenstvom v rozsahu, v akom napadnutým rozsudkom uplatnený nárok žalobkyni priznaný nebol. Súčasne navrhla zaviazat žalovaného k náhrade trov konania v rozsahu 100 %.

12. Žalovaný k odvolaniu uviedol, že trvá na svojich doterajších vyjadreniach, ako aj ústnych prednesoch v konaní. Odmietol tvrdenie žalobkyne, že sa úmyselne bezdôvodne obohatil na jej úkor. Poukázal na to, že pozemky užíval v dobrej viere s odkazom na bod 33. odôvodnenia rozsudku sp. zn. 9C/18/2019-142 zo dňa 4.5.2021, podľa ktorého o nepriamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s tým následkom uzrozumený. Úmysel musí existovať v čase vzniku bezdôvodného obohatenia. Žalovaný pozemky, ktoré sú predmetom konania užíva dlhodobo, avšak minimálne od roku 2017, kedy sa dozvedel o tom, že vlastnícke právo k pozemkom pod stavbami je v katastri nehnuteľností zapísané v prospech inej osoby, usiluje sa usporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom, na ktorých sa tieto stavby (časť

chodníka) a verejné priestranstvo (zeleň) nachádzajú. Z uvedeného vyplýva, že nebol ľahostajný k vzniknutej situácii a veci sa snažil usporiadať. V žiadnom prípade nemôže ísť ani len o nepriamy úmysel zo strany žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne, pretože na žalovaného prešli stavby, ktoré boli postavené na pozemkoch vyvlastnených v roku 1973 štátom. V uvedenom období nebolo potrebné vyvlastňovacie listiny zapísať do KN, pretože tento má len evidenčný charakter. Samotná vyvlastňovacia listina bola postačujúca na nadobudnutie vlastníckeho práva k vyvlastňovacím pozemkom. Takto nadobudnuté pozemky prešli ex lege (boli delimitované) do majetku žalovaného, a to bez akéhokoľvek právneho aktu žalovaného. Tvrdenie žalobkyne v odvolaní „... práve naopak uviedol, že od počiatku, kedy ex lege prevzal stavby postavené na predmetných pozemkoch ...“ sú zavádzajúce, pretože uvedené stavby prešli z majetku štátu do majetku žalovaného bez akéhokoľvek vôľového pôsobenia žalovaného. Zároveň v roku 2016 prebehlo dedičské konanie (na návrh žalobkyne - až po 31 rokoch od smrti poručiťky), na základe ktorého uvedené pozemky žalobkyňa nadobudla do svojho vlastníctva, pretože aj napriek spomínanému vyvlastneniu predmetných pozemkov, zápisy v KN svedčili nezisteným vlastníkom (predchodcom žalobkyne). Z toho vyplýva, že žalovaný bol po celú dobu užívania predmetných nehnuteľností dobromyseľný a z uvedeného dôvodu nekontaktoval žalobkyňu za účelom vzájomného vysporiadania vzťahov v období, kedy bola podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností (keďže v uvedenom období nemal vedomosť o jej existencii). Žalovaný opakovane uviedol, že na nehnuteľnostiach je časť chodníka a verejné priestranstvo, ktoré sú v zmysle § 2b ods. 1 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení prístupné verejnosti bez obmedzenia a bez ohľadu na vlastnícke vzťahy slúžia na všeobecné užívanie. Vlastník nehnuteľností z titulu svojho vlastníckeho vzťahu k veci nemôže svojím úkonom súkromnoprávnej povahy vylúčiť možnosť verejného užívania predmetu vlastníctva, ktorý vyplýva priamo zo zákona. Aj z toho dôvodu nemôže ísť zo strany žalovaného o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Naďalej trval na tom, že nárok žalobkyne je premlčaný. V silách žalovaného nie je možné preukázať vedomosť, resp. nevedomosť žalobkyne o jej zistenia. Preto opätovne poukázal na to, že súd by mal zvážiť, či uverí tvrdeniam žalobkyne o tom, že náhodou až v novembri 2018 našla na stránke žalovaného predmetnú dohodu o urovnaní s Mgr. JUDr. Z., ktorú je potrebné pracne vyhľadať a pritom zdedeným pozemkom dovedy nevenovala žiadnu pozornosť. V ďalšom zdôraznil, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vo svojom rozsudku uviedol, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, žalobkyňa v konaní žiadnym spôsobom nepreukázala, pričom dôkazné bremeno je na žalujúcej strane. Pokiaľ nie sú splnené podmienky pre desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, ktorá platí aj v prípade, že povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil. Súd prvej inštancie prihliadol na účinne vznesenú námietku premlčania žalovaným, avšak ustálil plynutie subjektívnej premlčacej doby tak, ako vyplýva z bodu 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Na základe uvedeného navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok potvrdiť.

13. Odvolateľka ku skutkovým tvrdeniam žalovaného poznamenala, že ide o skutkové tvrdenia uplatnené až po vyhlásení uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí, vo vzťahu ku ktorým platí zákonná koncentrácia podľa § 154 CSP, vo vzťahu ku ktorým súčasne neboli splnené podmienky podľa § 373 ods. 4 v spojení s § 366 CSP, t.j. označené novoty nie je možné v odvolacom konaní použiť. Navyše mala za to, že tieto ním uvádzané skutkové tvrdenia sú klamlivé a zavádzajúce, keď je zrejmé, že takýmto spôsobom žalovaný mení svoju argumentáciu tak, ako mu to vyhovuje. Naopak argumentácia žalobkyne je od počiatku až doposiaľ kontinuálna a nie protirečivá. Súčasne zotrvala na svojom odvolacom návrhu.

14. Žalovaný vo svojom nasledujúcom vyjadrení uviedol, že naďalej trvá na tom, že nárok žalobkyne je premlčaný, pričom poukázal na všetky doterajšie vyjadrenia s tým, že k predmetnej veci viac nemá čo uviesť.

15. Odvolanie bolo podané proti výrokom II. a III. napadnutého rozsudku, na základe čoho výrok I. ako výrok nenapadnutý odvolaním nadobudol právoplatnosť a nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

16. V ostatnom rozsahu Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

17. Súd vo veci náležite zistil skutkový stav, z vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a neboli zistené žiadne vady, týkajúce sa procesných podmienok, ktoré by mohli mať za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolacie námietky žalobcu neumožňujú prijať iný záver. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné.

18. Predmetom konania je peňažný nárok, ktorý si žalobkyňa uplatnila proti žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia v súvislosti s užívaním predmetu jej vlastníctva v rozhodnej dobe žalovaným bez právneho dôvodu. Súd vo veci žalobe vyhovel čiastočne, keď žalovaného zaviazal na zaplatenie sumy 171,98 Eur s prísli. a nárok v jeho prevyšujúcej časti zamietol ako premlčaný.

19. Podstatou odvolania je nesúhlasné stanovisko žalobkyne k tomu, akým spôsobom sa súd vysporiadal s posúdením objektívnej premlčacej lehoty, keď mala na rozdiel od súdu za to, že v prejednávanom prípade je potrebné vychádzať z toho, že žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil úmyselne.

20. Odvolateľka v tejto súvislosti neopodstatnene poukazovala na skorší rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 16.7.2019 č.k. 9C/18/2019-70, keď mala za to, že konštatovanie súdu v odseku 26. tohto skoršieho rozsudku bolo správne, iba mu chýbalo presvedčivé odôvodnenie. Odvolací súd k uvedenému zdôrazňuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 16. 7.2019 č.k. 9C/18/2019-70 bol uznesením odvolacieho súdu zo dňa 12.1.2021 zrušený a vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď odvolací súd sa vyjadroval výlučne k otázke (u)plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, na ktorej súd založil svoj zamietavý rozsudok. Pokiaľ odvolací súd v zrušujúcom uznesení uložil súdu prvej inštancie o.i. povinnosť posúdiť dôvodnosť vznesenej námietky premlčania z hľadiska jej plynutia v objektívnej lehote a v tejto súvislosti povinnosť sa náležitým spôsobom vysporiadať tiež s názorom žalovaného, podľa ktorého nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, uvedené neznamenal nič iné, než opätovne sa v kontexte so žalovaným vznesenou námietkou premlčania zaoberať tiež obranou žalovaného o tom, že na jeho strane nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, keďže súd prvej inštancie si v tejto otázke v podstate osvojil argumentáciu žalobcu o úmysle žalovaného pri vzniku tohto bezdôvodného obohatenia. Uvedené súčasne neznamenal a ani nemohlo znamenať prenesenie dôkazného bremena v tejto otázke (v otázke úmyslu) zo žalobkyne na žalovaného.

21. Odvolateľka navyše v súvislosti s uloženým postupom súdu prvej inštancie zo strany odvolacieho súdu nedôvodne mala za to, že súd sa týmto úplne neriadil, čím podľa nej súd porušil § 391 ods. 2 CSP, pričom porušenie malo spočívať v tom, že súd sa vo svojom novom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s tvrdením žalovaného o tom, že mal snahu o vysporiadanie vlastníckych vzťahov k predmetným pozemkom.

22. V konaní nebolo sporným, že žalovaný počas celého konania prezentoval svoju snahu o vyporiadanie vlastníckych vzťahov k predmetným pozemkom, o čom svedčia tiež jednotlivé odvolateľkou odcitované vyjadrenia žalovaného (vyjadrenie z 10.5.2019, z 11.11.2019, pojednávanie zo 4.5.2021). Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na vyjadrenie žalovaného o tom, že sa dlhodobo usiluje usporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom, na ktorých sa nachádzajú jeho stavby a verejné priestranstvá, na základe čoho učinil záver o tom, že žalovaný mal vedomosť o tom, že užíva pozemky, ktoré nie sú v jeho vlastníctve, avšak uvedené nesvedčí o tom, že mal aj úmysel bezdôvodne sa obohacovať a to obohacovať sa na úkor žalobkyne. Uvedený záver odvolací súd považuje za správny.

23. Odvolateľka ďalej v otázke posudzovania úmyselného bezdôvodného obohatenia považovala tvrdenie súdu o neunesení dôkazného bremena za nesprávne, pričom v tejto súvislosti odkázala na:

- ňou uvedené 1. tvrdenie uvedené v návrhu na vydanie platobného rozkazu o tom, že zo strany žalovaného došlo vedome k bezdôvodnému obohateniu; o tom, že stav bezdôvodného obohatenia mal nastať najneskôr v roku 1989-1990 a stále trvá a že žalovaný si tohto stavu bol vedomý, 2. tvrdenie uvedené na pojednávaní dňa 16. 7. 2019 o tom, že žalovaný ju ani raz nekontaktoval ako podielovú spoluvlastníčku za účelom predaja jej spoluvlastníckeho podielu, prípadne uzatvorenia nájomnej zmluvy, 3. tvrdenie uvedené na pojednávaní dňa 16. 7. 2019 o tom, že žalovaný mal vedomosť o tom, že užíva cudzie pozemky a teda, že sa ich užívaním bezdôvodne obohacuje,
- judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a
- argumentáciu k vedomosti a vôli žalovaného.

24. Objektívna premlčacia doba ohľadne práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je upravená v § 107 ods. 2 OZ ako trojročná premlčacia doba, eventuálne ako desaťročná premlčacia doba, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pričom vždy plynie odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo.

25. Odvolací súd neuvedie nič nové, než, že rozhodovacia prax je ustálená v tom, že Občiansky zákonník v zásade vychádza z predpokladu, že objektívna premlčacia doba je 3-ročná, ak však ten, kto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia tvrdí a preukáže, že bezdôvodné obohatenie na jeho úkor bolo získané úmyselne, uplatní sa 10-ročná objektívna premlčacia doba. Keďže Občiansky zákonník, ani iný občianskoprávny predpis pojem a podstatu úmyselného konania nevymedzuje, vychádza sa v právnej teórii z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom zákone. Úmysel môže byť priamy alebo nepriamy. V prípade bezdôvodného obohatenia o priamy úmysel pôjde vtedy, ak ten kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil, vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho aj získať chcel. Nepriamy úmysel spočíva v tom, že ten kto sa na úkor iného obohatil, vedel, že svojim konaním môže získať plnenie, ktoré mu nepatrí a bol s týmto následkom svojho konania uzročený. V obidvoch prípadoch je rozhodujúcim znakom úmyselného konania predchádzajúca vedomosť subjektu, ktorý sa neoprávnene obohatil, o tom, že svojim konaním získava (úmysel priamy) alebo získať môže (úmysel nepriamy) plnenie, ktoré mu nepatrí a na ktoré nemá nárok (porovnaj napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo 291/15).

26. Odvolací súd pripomína, že žalovaný hneď pri prvom jemu prináležiacom úkone, t.j. už v podanom odpore proti vydanému platobnému rozkazu uviedol, že z jeho strany nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie a na tomto tvrdení zotrval počas celého konania. Žalobkyňou tvrdený úmysel na strane žalovaného pri získaní bezdôvodného obohatenia, ktorého zaplatenia sa žalobkyňa v konaní domáhala, preto zostal v konaní sporným a preto žalobkyňu naďalej ťažilo dôkazné bremeno v tomto jej tvrdení.

27. Odvolateľke z akcentovanej okolnosti, že žalovaný vedel už v období od 1989-1990 o skutočnostiach, že predmetné pozemky, ktoré užíva ako verejné priestranstvo, mu nepatria a že nie je žiaden iný právny dôvod, na základe ktorého by bolo upravené užívanie dotknutých pozemkov žalovaným a že žalovaný mal od začiatku záujem vysporiadať tieto pozemky, vyplynulo, že žalovaný mal nielen vedomosť, že pozemky užíva bez právneho dôvodu, ale aj vedomosť, že užívaním týchto pozemkov môže dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia (bol s tým uzročený). Odvolací súd k uvedenému ale uvádza, že súd prvej inštancie ohľadom skutkových zistení nekonštatoval vedomosť žalovaného, že užívaním týchto pozemkov vedel/príp. bol uzročený, že sa bezdôvodne obohacuje a uvedené nepredstavuje ani nesporné tvrdenie, ako sa odvolateľka nesprávne v odvolaní domnieva, keďže žalovaný od začiatku tohto konania sa bránil tým, že na jeho strane nejde o úmyselné bezdôvodné obohatenie.

28. Odvolací súd nesúhlasí ani so záverom odvolateľky o tom, že je prítomná vôľa žalovaného minimálne vo forme uzročenia (nepriamy úmysel), a to jeho ľahostajnosťou vo vzťahu k následkom titulom užívania pozemkov bez právneho dôvodu, resp., aj tým, že žalovaný nepočítal so žiadnou okolnosťou, ktorá by mohla zabrániť následku titulom užívania pozemkov bez právneho dôvodu. Súdna prax pri posudzovaní úmyslu pri bezdôvodnom obohatení totiž ľahostajný vzťah k vzniku bezdôvodného obohatenia pod kategóriu nepriameho úmyslu nezaraďuje, pretože skutočný vzťah ľahostajnosti k následku nestačí na naplnenie vôľovej zložky nepriameho úmyslu (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 137/2016).

29. Pokiaľ odvolateľka poukazuje na vyjadrenie žalovaného, podľa ktorého ex lege prevzal stavby postavené na pozemkoch do svojho vlastníctva, od ktorého momentu mal snahu usporiadať vlastnícke vzťahy k predmetným pozemkom, uvedené síce svedčí o tom, že žalovaný vedel, že nadobudnuté stavby stoja na cudzom pozemku, táto okolnosť ale nepreukazuje, že žalovaný sa stal vlastníkom s úmyslom sa bezdôvodne obohatiť na úkor vlastníka pozemku. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že právna úprava vlastníckeho práva k stavbe a k pozemku je založená na princípe, podľa ktorého stavba nie je súčasťou pozemku, a teda, že stavba môže byť samostatným predmetom občianskoprávných vzťahov bez ohľadu na právny režim (najmä vlastnícky) pozemku (§ 120 ods. 2 OZ). Zo samotnej povahy a zákonom predvídanej možnosti vzniku dvoch od seba nezávislých právnych vzťahov k stavbe a k pozemku je preto vylúčené, aby nadobúdateľ stavby, ktorá stojí na cudzom pozemku iba tým, že sa stane vlastníkom stavby, konal v úmysle bezdôvodne sa obohatiť na úkor vlastníka pozemku bez toho,

aby k takejto okolnosti pristúpila ďalšia skutočnosť, ktorá by úmysel, t. j. vedomostnú aj vôľovú zložku nadobúdateľa stavby smerujúcu k získaniu bezdôvodného obohatenia jednoznačne preukazovala. Odvolací súd preto zastáva ten názor, že pokiaľ aj rozdielnosť vlastníckych vzťahov k stavbe a k pozemku pod ňou vedie ku vzniku záväzku vlastníka stavby na vydanie bezdôvodného obohatenia v prospech vlastníka pozemku, pri takom usporiadaní právnych vzťahov, ktoré sú zákonom predvídané, nemožno len zo samotnej existencie rozdielnosti týchto právnych vzťahov (odlišnosti vlastníka pozemku od vlastníka stavby, na ňom postavenej) vyvodzovať úmyselné konanie vlastníka stavby smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor vlastníka pozemku.

30. Odvolateľke sa v konaní a ani počas odvolacieho konania nepodarilo preukázať nepochybnú vedomosť žalovaného o získaní, resp. možnosti získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne v rozhodnom období, ktorá je relevantnou okolnosťou v prípade úmyslu, pričom iba predpokladá vedomosť, o ktorej možno v prejednávanej veci uvažovať, nepostačuje. Úmysel totiž nie je možné založiť (iba) na predpoklade o vedomosti o získaní/možnosti získať bezdôvodné obohatenie na úkor iného.

31. V konaní tak nebol preukázaný úmysel žalovanej získať bezdôvodné obohatenie na úkor žalobkyne, na základe čoho nevznikol ani dôvod pre aplikáciu 10-ročnej objektívnej premlčacej doby.

32. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu v jeho zamietavom výroku II. vrátane jeho výroku III. o trovách konania ako závislého výroku vecne správne, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania sa zakladá na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný síce bol v odvolacom konaní úspešný a z toho dôvodu by mu prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, v odvolacom konaní mu však nevznikli žiadne preukázateľné trovy nevznikli, súčasne žalobkyni ako neúspešnej strane náhrada trov odvolacieho konania nepatrí, preto súd rozhodol o trovách tohto odvolacieho konania tak, ako je uvedeného v jeho výrokovej časti.

34. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý

výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).